

P O L Y B A C

V L A D A N Š I P O V A C

POLJUBAC
Vladan Šipovac

Urednik: Ana Marija Grbić
Lektura i korektura: Milena Radić
Dizajn korica i ilustracije: Dragana Dubljević
Prelom: Igor Stanojević
Izdavač: ARGH, Beograd
ISBN 978-86-902194-4-5

Copyright ARGH, 2021

SADRŽAJ

05.....	SAT
07.....	MJESEC NIJE VEĆI OD OSTRVA
30.....	BRANITELJI
44.....	ČEŽNJA
72.....	SUSRET
90.....	O AUTORU

PROMIŠLJANJA

Brzo će proći ovaj sat u kojem te odvajam od
knjige,
pomjeram kroz sebe,
brzo će proći ovaj dan u kojem nikad ništa ne
znam,
osim da ostavim istu poruku na istom jeziku,
kojim se najbolje opisuje rat, smrt i odsustvo.

Sve vrijeme mislim na tvoje ruke iza stomaka,
prste na fotoaparatu,
na tetovaže koje se lijepe na drugo tanko tijelo,
od čijeg pokreta sažima se svijet,
pa se upregnut prenosi, sa papira na staklo,
sa težine na naprslinu,
iz mora u snijeg.

MJESEC

Nije

veći

od

Δ

PL

T

S

O

MJESEC NIJE VEĆI OD OSTRVA

I

Tvoj obraz na stolu.

Crveni prsti pod krošnjom velegrada, ishod
nam je isti,

dobro je kada se ne sjećam, kada zaboravim
kuda sam pošao i gdje ću se okrenuti.

Ne postoje druge priče osim ove današnje.

Ovako nastaje zapis o suvoj koži, tuđim
dlanovima,

ovdje nas smiruju kada smo zaneseni,
pa se vraćamo domu prije ponoći.

U travi su tvoje oči, list na vratu, ugalj na
usnama,

ništa nije izmišljeno, osim ovog traganja.

Koliko se puta dan preobražava u godinu,
godina u dan,

koliko se puta javljam, kao glas iza prozora,
u sobi, u kući, u gradu.

Koliko puta me pokrivaš,

toliko puta ova pjesma postaje tvoja.

Bitna su nam prepoznavanja,

obrisi ruku po uglovima.

II

Topao si, kao zadihani dječak na igralištu,
nosiš cvijeće u plavom celofanu
i oči ti gore na platnima.
Hodaš po naborima trotoara i prelaziš na
crveno,
tvoja je nemoć, tvoje su stvari, bližimo se
skretanju,
nismo hrabri, samo gladni,
sveprisutna su mimoilaženja.
Topao si, sjediš i čekaš svoj tanjir,
pozno ljeto je ljeto bez mirisa.

III

Noću se budiš i opipavaš mahovinu pod
pokrivačima,
na jastuku osmijeh i čovjek koji istrajava.
Mjesec nije veći od ostrva, na kojem te čuvaju i
pamte.
Noću se budiš i posmatraš,
sjedimo jedan pokraj drugog
i čitamo istu knjigu, istu stranu, pasus i tačku.
Tačka.
Ljeto mora prestati ovako, govorim ti u
pauzama,
svježe je i cijela je šuma pred nama.

PLAVO

I

Ne idem dalje od ovog otoka
niti govorim išta osim da je lako zamisliti
i još lakše spoznati te.
Grudni koš i glas.

Ne idem dalje od ovog kopna
na kojem boravim, neprosvijećen i trijezan
dok se nedjeljom, tamo vani, tvoji pokreti
prekidaju u plavom.
Tako brzo protiče tvoja voda.

Ne idem dalje od ovih redova,
jer si sve što kažem unaprijed usnio,
možda nekad na proljeće ili zimu,
kada su mrtve budili na tavanima.

Ne idem izvan ove planete,
nekad je toplije drugdje
i ljepši se kosmos rađa.
Drugačije se radost uzvikuje,
sa Suncem, što se lijepi za uglove,
u kućama i stanicama.

Tako je tamo,

odveć ljudi žude, tihi su i mali,
ponekad sami,
ramenima se spajaju u krugove.

II

Okean u šolji čaja, radost prisvajanja
i jedno popodne, sporo.
Grad ovekovječen našim rukama,
prsnuća na podlakticama,
riječ od zuba do zuba,
od usne do usne.
Prva sjećanja se skrivaju i ne dijele.

Ulazak u predsoblje duhova,
jarkost i mekoća prstiju na omotu,
puževi iskidani na cesti.
Okean u šolji čaja i zvuci
od kojih se razlaže glad.

Nemoćan sam da te obuhvatim,
jedna nam se pjesma u grkljan umrsila.
I ovakvo, mokro popodne
i obrazi cvjetni, okrenuti ka izvoru.

Svjedoci smo odlazaka, ljudi u odijelima,
zalud se tijela vezuju u jedno,
od svih putanja, najljepša je trenutna.

Razgovor o rođenju prve jeseni
koja ne primorava,
sjedimo, pitomi i tupi,
posred čela je nacrtan znak.

III

Pokreti su usklađeni,
sumrak donosi obesmišljenje,
noćas pada plava kiša i šake se skupljaju
na tacni, pod koljenima.
Živi smo i tako se poput sna teškog
raspoznajemo.

Tako smo skriveni i razbacani,
svugdje nam se trag prekida na pola,
to je znak ludosti i zatamnjenja.

Vjerovatno smo se sreli u istoj ovoj ulici,
neke prošle zime,
tog se dana sjećam neobično jasno.
Mačke su čekale na betonu,
voda je ključala u olucima,
a okolo su postavljali zastore.

Tamjan se širio lobanjama i onda je počelo,
obrušavanje stijena, jedna po jedna,
padale su grudve, otimao se grad.
Sjećam se jasno, svega što sam zapisao,

nije trajalo dugo, tek toliko
da poželim tvoj glas i prisustvo,
ljepše prostranstvo našeg kontinenta.

Tako je bilo,
unedogled se lomio svod,
a ljudi nisu vjerovali mrazevima.

IV

More je u snu kojim kročiš i stradaš.
Tamno plave boje, razasute na plećima,
zalogaji čvrstine, jednakost dva tijela,
more i grudi, bijele i ničije,
poput konačišta.

U noći bez mjeseca, nakon grimiznih jeseni
zime postaju blage
i sve je tako toplo,
da se naježiš i da slova iscure pod kapcima.

Dvoje nas je, kao u jednom,
nepomičnost je naš usud,
istrajnost u dugovječnoj radosti
jednog popodnevnog oporavka.

I dok se veče spušta na podnožja
veliki i hrabri ljudi govore o nesalomivosti
sjećanja.

Nismo se iskrali žedni u mrak,
odveć siti i zadovoljni tumaramo
u poprišta oktobra,
svaki privid je bitan,
jednako koliko i tvoje oči.

Kad se budiš, pokraj tebe se bude i drugi
zavlače se u tvoje duge, tople rukave,
ohrabruješ ih zagrljajem,
najtiši od svih, opet si nakon svega
čudnovat i mio, nesavladiv
i potpuno sam.

Ništa te ovim rukama ne vodi,
koliko riječ moja da ćeš i sutra tako vječan
silovito otplesati.
I noćas i noćas i noćas ti postojiš,
kako nijedna filmska slika postojala nije.

Najtiši od svih, opet si nakon svega
čudnovat i mio, nesavladiv
i potpuno sam.

V

Nema oblaka. Nema ničega što već nismo.
To su riječi nakon sna
i svitanje i bog.

Nespretni si i lice ti je modro,
tako je vjerovatno izgledao on
dok te je još prije svih zvao svojim bratom.
Negdje tamo, on postoji i dalje,
odvojen od gradova i ljudi,
u staklenoj sobi, u staklenom omotu
nema oblaka.

Ti nisi pogodan za ovakve tišine,
u tebi odzvanja mjesec, ta velika mrlja na
trbuhu,
riješeni si da ostaneš prisutan još malo,
dovoljno dugo
da razumiješ jezik kojim govore muškarci.

Večeras zamisli da se obraćaš meni
dok se okolo granaju tijela
i da je sve ovo jako važno,
naše postanje, vjetar i glad,
večeras zamisli da slušaš kako daleko dole,
daleko od nas, još jedna pjesma postaje lavež,
još jedan život, iznova plav.

VI

Naša srca zjape u veliko nebo
dok se pod stolovima prsti lijepe za koljena,
tako nastaje život nakon ponoći,
postavljamo lutke u pokrov,

njihova tijela pucaju na dodir,
rasipaju se u šakama,
radost smo jesenja.

Čekam kraj filma i široke zastore
kojima nas obmotavam
neovisno od toga šta ću zamisliti,
uvijek postoji jedan prostor
i čovjek koji živi pokraj vode.
U ovom gradu on se smije i odveć je mlad,
tako učtiv i neprobojan,
u ovom gradu dovoljno nas ima
da naučimo izbjegavati naselja i obale
koje ne poznajemo,
a opet, u ovoj sobi samo jedan od nas
izlazi napolje i njegov je dan beskrajno plav,
rastapa se u novembar
i talas što pokriva mladića
i jorgan i pokrov i svemir i zagrljaj
i srca što zjape u veliko nebo,
srca kao kriške, kao ugalj, kao obrazi.

Radost smo jesenja,
radost početka.

CRVENO

I

Volja za ljubavlju
i prvo mlado ljeto,
tvoje riječi uglavljene među nogama,
avgust je topao, pa hladan, pa podnošljiv,
svako slovo je drugačiji mrak,
mislim na opipljivu, laganu podlogu,
cijelu rijeku sipamo u dvije male posude,
na lobanje lijepimo crvene latice,
mekan je san,
dijelimo šnit, šećer i dlan.

II

Voda ne prelazi prag
niti ukazuje na to koliko smo u opasnosti,
neravnine i predjeli kičme su poznati,
šuma je popločana, ljudi su ptice,
stvarnosti su neprimjetne,
sve ono što je od važnosti dešava se u fikciji

Tako žive dva čovjeka, dva guštera,
na jednom kamenu, ispred crvene kuće,
na crvenoj plaži,
svukud je trava, obrasla do prozora,

negdje, na kraju ovog privida, stojiš ti
i tvoje poluotvorene oči.

Ako ne pogledaš na vrijeme,
mjesec će nestati.

III

Ova pjesma je pitanje napora
i slobode nakon ulaska u prostor
od čije topline puca zora na zidovima,
iskon je zapisan u rebrima.
Trideset godina razuma,
pomaka bez vazduha,
vazduha bez dodira.

Lice ti je uramljeno u grimiznu paučinu,
govoriš duhovima,
njihovi glasovi su šumovi, šuštanja,
nedostaje im tvoja odlučnost
i dobra namjera.

Koliko je noći još potrebno
da se odmetnu tvoje ruke
i nadžive ljeto u pohodu,
vlažnost u podnožjima.

IV

Budi mi dan u kojem sanjam crvenu krošnju,
ljubav u nagonu,
cijelim se bićem otkrij na polju,
na istoku, u sunčanom središtu,
stomak podari kamenu, glas gušteru,
budi mi grudva u grlu,
da pomislim te, kako se od staze odvajaš,
na prstima, s druge strane mosta
i spajaš u vatru nad vatrama.

Jer ti jesi kapak, krst i kragna
mojeg kostura,
od tebe se predajem vjetru,
od vjetra travi,
na poljanu, u izdah,
kada licu tvom spoznam slovo,
na obraze umetnem dan.

Jer ti jesi pupak, krasta i avgustovska kob
i sva crvenila jednako tamne u nama.

NAKOT

Prsti, postelja.
Dva velika grla,
dvije velike grudve koje nad suncem obleću,
nad izobiljem grada,
iz kojeg je sve još jutros niklo
u nemir.

Da hodam sa vukovima, na dvije noge
i tri roga, da me probudi dječak,
sa maljem, mašnom i očevim kaišem.

Ništa drugo nije nužno
osim sukoba.

Pluća ova slobodna i bijela,
podjeljena u dva pakla,
dva bunara, srca krišom izbijena,
tamo usne, ovamo zrak,
gore radost, dole spas.

Hajde opruži se, budi bara, krošnja, rep,
vrat tvoj, od tri kože namotan, u jedno ljeto,
prvo ljeto stogodišnjeg mira,
druga jesen nepovrata, treća zima
crvenog nakota.

GROM

Krupne ti oči, tamne i tužne
Kad se noću skupljaš,
kad ti koža zamiriše na vradžbine,
na vradžbine i zemlju crnicu,
pa ti se rukavi uvuku pod pojas,
a na prste zahvati se prašina, poput melema,
pa se tako cestom nosiš, nebu kao talogu,
talogu na sve što te podsjeća,
da ne možeš da ostaneš
da ti se stopala tope na pari.

Kada čekaš grom kao ozdravljenje,
kao strah,
njegovom se silinom po betonu rastaviš,
Umakneš mu, pa se skineš,
pa se umiješ,
drugom se bolu podmetneš,
na kapak staviš zvijezdu,
pa kroz nju progledaš.

Kada te bijesnog u olovo umotaju,
kada čuješ glasne stvorove,
koji te među kišom čekaju,
pa se spremiš i pođeš,
dok jutro nije zaurlo, u lobanju probilo.

Da pođeš gore, uzbrdo,
da te prate kopitama i dovikuju:
Krupne ti oči, tamne i tužne

UNUTRAŠNJOSTI

Koliko često misliš o ljetu,
kao o nevremenu u kojem se najlakše
snalaziš i pronalaziš,
možeš li usnama načiniti mapu,
obuhvatiti sve kontinente pod jastukom.

Koliko često misliš o pljuskovima u malim
gradovima,
koji nestaju nakon svakog jačeg udara,
ljudima što trče na cestama i izbjegavaju
trotoare,
nisi dovoljno naučio posmatrajući zemlju,
njena su krsta popucala,
vidi im se svaki trn.

Kada hodaš, živiš
između dvije strane velikog svijeta
dva morska sna,
jednog koji te uhodi, drugog kojeg ti uhodiš.

Noćas leptiri kroje košulje,
u svakoj od njih odmara po jedan dječak,
braća tvoja i sinovi, od čijih ćeš slova
ispisati kraj,
u nekom rovu, sa psima i bubama
dok te budu budili i govorili:

Ustani, Mjesec tek je izašao
željne su te oči, prsa
i nutrina.

APOSTOLI

MATEJ

Krakati Matej ispravlja leđa
namješta tijelo,
tako da obuhvata cijeloga Gospoda
koji mu prilazi sprijeda.

Poljana je pusta i žuta,
željnog je mladića čovjek privio k sebi
pustio kose da upletu se,
kose kao marama među slanim talasima,
naborima vjetra.

Krakati Matej uzima Gospoda u usta,
žednom mu zahvaljuje,
nabubrile su laticе plavog cvijeta,
trava je hladna i jednako oštra
kao i prethodne noći kada su igrali kroz šibljе.

Nijedna voda nije ovako bliska.

Njegova mlaka pljuvačka na obrazima,
posred stabla zagrijana koljena i laktovi,
zaviruju jedan u drugog,
u stomake se uglavljuju,
svijet je još uvijek nepripremljen i krut.

Matej uzima latice,
pa ih na otekale noge lijepi,
drvo je silno, nad umornim čovjekom
rastegnuto,
više od toga, misli Matej, noć nam neće
pokloniti,
golem je kamen, jezik i plug.

PETAR

Primičeš se livadi kao postelji,
tamo gdje ćeš položiti glavu, tuda hoda otac
tvoj i drug

Na polju, pred velikom barom,
opružio ruke, zavio zglobove,
dozivao oca, braću i sinove
dok su mu šišmiši letjeli u susret
i pucale obrve pod silinom njihovih krila.

Na stazi, pred zelenom rijekom,
kvasio je obraze, gazio jabuke,
bosonog i ubog,
triježan i bijesan od mjeseca
i stijene što cijepa odoru.

Na polju, pred velikom barom,
opružio ruke, pa joj se nudio,
sitan i neuk,

oprao stopala, išibao trup,
slušao tako, mirno, u mrak
i sanjao, nemiran padao,
dugo, još duže, uklet i tup.

ANDRIJA

Crna voda, dragi Andrija,
crna ti se prilika pod njedrima savila,
gdje god da joj ruke stegneš,
otme ti se,
prije nego sunce na stomak postaviš,
otme ti se,
pa na brdo, u šumu,
u koru, da joj usne ne prepoznaš,
ne pokvasiš.

Ne budi se, mladi Andrija,
pusti vrane u postelju,
pokrij čelo, kapke, pupak
i ne trči ocu u zagrljaj,
kad u ljeto raskrvariš listove i vrat,
žile previj mlijekom i medom,
ne nudi se zmijskom sinu
kad na izvor navede te glas.

JASTUCI

Pretežno je sunčano
i tvoja se težina raspoređuje
na dijelove,
od kojih neki plutaju iznad stola,
drugi su zakačeni za ofinger.

Tako je i sa tvojom radošću,
jednaki broj dijelova
nasuprot velikog oslonca,
boje plavog čempresa.

Praznik je toplih ruku, uvijenih u skrob,
sva škrtost pospanih tijela,
jedno pokraj drugog,
praznik je novih ljudi, pjesama na obalama,
živosti u razgledanjima, putovanja na
stranicama,
svježine pod omotačima, žudnje za izvorištima,
odakle smo stigli i kojima nastojimo
ponuditi se.

Stremljenja su varljiva,
tek koliko i tvoja usta
što pune se vatom,
tako isto ovo mjesto, jutros, danas i sada
nekoliko odvojenih stolova,

cipela i tacni,
pažljivih slušalaca,
njihovog komfora, skromnosti.

Pretežno je sunčano, zimski obazrivo,
jednako podjeljeno na tebe, mene
i sreću za velikim, dugim stolom,
na središtu je postavljena jabuka i čaša,
tu su i naši kaputi, velike marame i
razotkrivanja
probuđena lica, crvena i sjajna,
šnite kolača,
puna posuda cvijeća,
kore narandže na kapcima.

Razboritost je u prekidima disanja,
ljepota u zaronu tvojih ispruženih ruku,
bijelih jastuka.

BRANITELI

TRIPTIH O HRABROSTI

I

Glatki nanosi bjeline opet pune naše vidike,
i drugost je moja
vaše lice, vaš dar i kompas.

Vjerni smo ljudi, skupljeni u čaršav,
obistinjuje se uloga.
Od ovakve lakoće, duhovi se grle
pod nama, za nama jedan zalogaj.

Jutros sam se probudio uz prvo kucanje na
limu,
ostavio ruku na dušek
i spoznao znak.
Ipak, ovakve su zime nalik na mekanu smrt,
kada je vrijeme udisanja, obrazi ne rumene,
sva se jasnoća pažljivo ucrtava,
još par riječi i zareza,
bez pogovora i pomirenja,
usne jesu jednolične.

Sve prolazi kako je i prizvano,
jedno po jedno, bez pritiska na struk.
Još jedan čovjek je izgubio šal,
oko i glas,

od danas postim van utrobe,
nastojim postati kap, potom gladna zora
što mirno ključa na ekranu.

II

Branitelji, vi što držite moja krsta,
nosite zastave, gazite sram,
branitelji, vi koji ste izašli na poligone,
izvukli kaiševe i urlate
njegovo ime,
vaše je vrijeme, volja i spas,
koplja na trbuhe, glave pod točkove.

Gdje god da pođete,
od čega god se otrgnete, čekam vas pokorno
i mislim i patim i želim i šutim.

Znam da ću jednom opstati kao mužjak,
blistavo spretan,
postati vaše iskonsko truplo,
pesnica i razlog, užegli trag
i moći da uklonim
sve što provocira, prlja nam čast.

Branitelji, ne spuštajte ruke, stegnite dobro,
samo se tako zauzima gard,
jutros, još jutros obećah ocu, bratu u san,
da moram i hoću,

da istinski hoću sve što je mišić, ponos i slava,
stoga vam predajem sebe, golog u dušu,
da, uz slast, istrpim svaki kamen
i pesnicu,
svako zlo i sunovrat.

III

Ovo vrelo, prazno grlo, što se kao udav,
smjestilo u zdjelu
i traži meso, čašu i metak,
ova trideset godina stara čeljust,
bez košulje i zaklona,
podiže se, na obali, prije žamora,
tako je vjerodostojna
u svom otporu i kršu,
cijeli jezik ukopa u mravinjak,
pa raste, kao oteklina, preko polja,
pa do dvorišta.

U slamu
i pasji nepovrat.

MUŠKARCI

I

Velika srca nose maskirni muškarci,
jablanova grla i glatke puške.

Rijetko pričaju o braći,
ružama i ljubljenju.

Nekad djeluju pitomo, dižeš se
da im sagledaš čela, kao široke krpe,
okačene preko logorskih zidova.
Još nismo ugstili sve nasljednike,
a već novi čekaju na prelazima.
U džipovima, na žarištima,
rovare, i kumuju.
U pristaništu, daleko od šećera, daleko
od želje.

Divna srca nose naši zaljubljeni bombaši.
Sutra, ako pukne, to nam je što nam je.

Nismo svjesni koliko mišića, koliko ljepote je
potrebno progutati, strpati u metke,
nabiti u čizme, napraviti žulj.
Da bode, da naraste,
pećina, prašuma muške duše.

Splasnule, kao probodeni
trut.

II

Ove sezone, našu otadžbinu,
iznova brane aligatori
tetoviranih prsa.
Opet osvajaju isti krov i nad njim se pružaju
mesu,
u zraku, kostima u kutijama.
Tako su zanosni , naši prkosni maratonci.
Njima ni predsjednik ne može ništa,
samo još da zapjeva.

Veliko čudo je ova prastara zemlja,
njoj ne koriste ni manjine,
ni mršavci.
Ona ih stručno, razumno odstranjuje.
Nju liječe samo žustri, željezni panteri.
Tako da znaš,
što ti je činiti, ako me želiš uz sebe.

Velika srca nose mladi policajci,
jako su vlažni, glade se u haustorima.
Probaj da ih obraduješ.
Šta će uraditi s nama, sklanjaš se,
možda da ne izađemo,
da ipak ostanemo ovdje, u isprobanim

sjedištima,
možda da pogledamo Dnevnik do kraja.
Ljeto je doba otklona.

III

U četiri zida ne žive takvi muškarci,
znaju da je tuga samo fiktivna i nadasve
poražavajuća,
tuga provocira, tuga se ne sveti.
Oni ne gundaju, ne žale se.
Izbace sjeme iz sebe, kao trunje iz džepova,
zatim se rukuju, eventualno nazdrave,
uklone i ugase te.

Od njihove spretnosti ovisi cijela nacija.

Stalno dolaze i prijavljuju se,
naši talentovani izdanci,
od njih bijes ne raste, samo se mjesecima
sakuplja,
u težišta i sječiva,
šake i testise.
U svu silinu jutra,
tetivu i so.

IV

Hoćeš da odemo preko,

da vidimo šta od ove sreće, na kraju zaraste,
a šta se samo od sebe, pretvori
u poj.

V

Drugovi se grle u parku,
u njihovim zavjetima ključaju slogovi,
kao prolog otpora.
Kao suncokreti, podignuti na obodima
smaka svijeta.

BOSNA

Dobrodošla svemoguća, sveprožimajuća
ljubavi,
što raspolažeš čudesima van četiri zida.
Dobrodošli nasilnici i krvnici, što čekate na
klupama,
parkinzima i stanicama.
Dobrodošla savjesti, svijetu u krilo predajemo
glave,
kao vlažne bijele pupoljke,
od kojih će nastati sadržina neke druge
vasione.

Dobrodošla braćo istog imena, ponosnih
pokoljenja,
od vas ni tamo, ni ovamo, izmet se ne skida s
kostiju,
nego se kao med ulijepi među zube i sve što na
kraju ukloniš je
sopstveni jezik.

Dobrodošle majke, što vas nismo pitali, niti ste
mogle znati
i zašto bi znale, zašto bi sva sunca pržila isto,
kao kad prži metak i osmijeh nakon pljuska.
Dobrodošli očevi, još ste pod mostovima,
nisu vam javili da rat je stao,

nisu poslali zahvalnice i bukete.
Šta ćemo sad, očevi, kad prokuvala je suza u
sukrvicu,
dok država drobi
i pod otirač nož uvaljuje.

Dobrodošla mladosti, željna i strana,
tvojem se sjemenu ne predajem, samo njenom
tvorcu,
koji nosi sav krš na rukama,
čije ime i dalje teško je,
a zemlja srdita i stara.

VIKENDIMA, U SVOJOJ KAFANI

Vikendima, u svojoj kafani, pomisliš da si najjači
od svih što su otišli, odavno još, na ulice,
pokupili oružje i omiljene refrene,
uzeli zemlju straga, onako kako se najbolje
kopa i stvara
i tamo nađeš još jednog sebe i svoje drugove,
što pišaju i mlate nogama, kao bičevima,
od kojih puca sav neutješni svijet.
To je tvoja filmska smrt, rođenje u Bosni bez
straha,
mala porodična fotografija, dvorište i terasa.

Nema ništa ljepše od roda rođenog, od pogleda
tvorca,
milovanja oca i kuma, kad ti se oko leđa
obmotaju,
kao zmijski carevi,
kad po njihovom disanju spoznaš želju,
nabrekli poput prave planine,
spoznaš majku, kako se smije, brata što sluša.

Kad dođe vrijeme znaćeš šta da radiš,
kad dođe život u komadu,
pa se naliješ za još jedan snošaj, još jedno srce
iz kraja,
kad kreneš da tučeš dok ti pesnice kore ne

postanu,
jabukove ili mermerne,
druže, isto je,
ti si opet junak u našoj priči
i sve ovo što pišem, to sve
zbog tebe je.

SNOVI ANE BRNABIĆ

Imamo zvijezde koje peku više od žara,
kad god ih pogledaš
vidiš nečiji iscjedak traume.
Imamo par riječi i mumljanja,
nakon razgovora o politici
gledaš da mi kažeš sne, a otkriješ ništa.

Posjedujemo jednu finu istoriju rasprava,
forsirane radosti i želje,
podjeljene tjeskobe i razuma,
sreću na rukama, ruke u vis!

Imamo sve užitke televizije, njene obraze,
glas i dubinu.
Mislim na nekoliko scenarija,
uvoda i sadržaja,
danas sam bitan sadržaj.
Mijenjam se, tečem, proziran sam,
držiš me u tegli.
Ne znaš što bi sa mojim usklikom,
ne znam što bi s tvojim pozivom.

Patos sam odstupanja, opiranja, osvrtnja,
patos sam introspekcije i suzdržanosti.
Odveć su sinovi otišli za sobom i svojim,
u njihovim pokretima je sklad i istina,

suština napora i stremljenja.

Imamo zvijezde koje liče na isprekidane linije,
flaše i plava poniranja,
ovdje ne posprema niko,
samo se mjesec noćima propinje.
I cijela jedna velika ljubav,
suva, neujednačena,
neobjašnjiva i strašna.

Imamo zemlju,
sa granicom pod listovima,
Anu sa monitora,
i njena iskrivljena usta, kragnu i poglede.
Kada je pustiš da priča, ne gasiš, ne prebacuješ,
pustiš da kaže, da znam,
da razumijem, da mogu, da želim,
da prođe, da ode, da se spotakne.

I moje oči što su ti zbijene u tjeme, u krsta,
zbijene u zrak.
I dok se Anom cijeli ekran pretapa,
tvoje se šake u šutnje stapaju, šutnje u križ.

Tu gdje sječe naš križ, tu počinje naša zloba,
i jedna pjesma, jedna užina,
jedno zvono, jedan put.

ČEŽŇA

ČEŽNJA: PRVO PJEVANJE

✱

Kao uramljena, martovska čežnja,
umotana oko prstiju i poklonjena toplini
borova,
podvodna, tuđa pomisao na vrhove,
od kojih se razdvajaju torza i polovi,
oprezna devijacija, u okolišu tvojih misli,
nedostajanja i starog snivanja.

Od svih radosti, jedina interpetirana
jednako, kao dva lista kruha na ulici,
uzduž se čela razvile linije
i tvojih se pluća oteklina pružila pod travom.

Opet isto nebo podvlači razum,
kao komad stakla posred dušnika,
koji peče, oduzima i izbija,
dah iz čaše, sok iz zuba,
kada se iznova upoznaješ sa čovjekom
na vratima, dušom na obzorju

Kao grah, sjeme nove kobi,
kojom uspavljaju se sramežljivi,
živi i neživi
slobodni i silni.

*

Tvoja čula, večeras kažu,
mrak im suzbija kičmu,
butine u tvar.
Tako se neodmjereno dijelite,
ti i tvoja vanjska čula.

Odavno je glas u zavjet stasao
i sva se razasutost budnosti na prozore okačila.

Jer ti gledaš nas u pjesmi,
na platnu,
kako se poput ptica odvajamo
na zemlju i talas središta.

Rijeka ti za ramenom stoji,
kao zastava, zastor tupog otklona,
onda se tako umire sve te bliske kosti
i njihova mekoća
postane nova ponoć,
jastučnica.

*

Volim da mislim o pritisku radosti,
dragoj volji pristanka,
kada se popneš na brijeg
u susret dvokrilnom mjesecu,

kada se otvoriš polju,
lice odaš laticama,
tako pjesme same sebe osporavaju.

Jer sve što je nastalo nakon proljeća,
ide u tvoj dom, u tvoj krov uranja,
kraste bilja na rukama,
zbir glagola na usnama,
htjeti, tražiti, uzeti,
odnijeti na sebi,
ostaviti trajnosti, pridjevima.

Toliko se slanih riječi ušiva pod nepce,
toliko tvojeg svjetla, vrta
i uspona.

*

Pod ovim sam gradom, dole, u kamenu,
naočigled duhova i onostranog plača,
naočigled tvoje želje, u privitku svijesti,
lak zaokret, san od šiblja napravljen.

Upravo sam od žagora uspostavljen,
da budem snijeg tvojeg marta
svrab u kosti, zaljubljen.

✱

Jedan Silentium,
za tvoje spoticanje o korov grada
i žičano srce,
još jedan Silentium, za moj odziv,
na smjenu svjetla i glasa,
na raspon ruku,
razgovor zraka.

ČEŽNJA: DRUGO PJEVANJE

Tvojim su plećima moja živa pripojena
i sve što ti pljusak čvrsto raznosi,
odvaja se po gradovima
i vlakovima.

Takve ruke rastu same, po šumama se dijele
u jedan vječni kutak pažljivo zavlache,
namještaju.

Iz svega o pogovoru o mladiću nisam naučio
ništa,
osim da te volim kao što se voli viljuška na
usnama,
jednako masno i klizavo, jednako vlažno i
uporno
dok pod nogama dva stiha svezana
nose ime našeg poroda.

Nedostaju uvidi što kroje poledinu
iz koje posmatraš sam
i jedan od nas neće govoriti dugo,
kada mu skinu grlo i riječ stave među vlati.

Tvar je tvoja tanka linija
kojom prelazim preko trbuha,
napet kao pauk, pospan kao vrag,

mačak na križu, rupa na jeziku,
minut po minut, grob je već mlad
i bijelim su plećima moja nova umivena.

Još jedna misao prije nego se odvojim,
zaklanja tvoje predjele,
krov i prozore.

ČEŽNJA: TREĆE PJEVANJE

Pitak sam, trenutno ovisim o zori i pozivu,
budan, naspram tebe,
iza su stijene što grabe toplu domovinu,
svega je ovdje bilo davno prije pjesme,
osim nekoliko započetih riječi,
koje sam prekidao tvojim valovima.

Dopusti da pazim te,
pod sopstvenim pokrovom
i prekrijem dan u žile, što podižu se i tamne,
jednako kao usta kad zubom probaš san,
podlakticu,
jednu osamljenost i želju za ulegnućem,
jer svega je opet bilo
davno prije krša, prije bombi i zvona,
a jutros se tvojim zjenicama osipa tvar.

Ja sam talog tvojeg početka,
završetak sunca i lakoća tla,
jednom ćeš pričati sinu
kako je vrijeme za mir isto kao i vrijeme za rat.

Kada se opružim cijelim platnom,
cijelom bojom poližem ti trup,
jer svega je tako puno bilo prije ove pjesme,
prije brda i kamena, prije dolaska i smrti vrana,
prije legla Adamova.

IZBJEGLIŠTVO

I

Dajem ti brašno na ruke, što u srcu jedne
države
drugoj u susret prepuštaju se,
tu smo, nakon prestanka,
sjednjeni u malteru, položeni u čistini.

Dajem ti noć, kao zametak,
za nama izbija nagost njegova.
i dalje traje vanredno stanje,
dugogodišnji sadržaj općinjenosti i stremljenja.

Riječ je nužnost savjesti,
ljubičasta masa očinskog grada,
u kojem nije bilo razloga
da se od tvojih usana odmetne boja.

Žilav je trup, hraniš ga radošću i krstiš omčom,
otvoren je put, od ljeta smo u pripravnosti,
otkad se uz vilicu lijepi limunova kora,
i tereti čovjek, njegova vjernost
i prostota.

II

Siti smo gladi,
selo je obećani prostor,
središnja postojbina, nasuprot bare i zvona.

Dolazi vladavina jelena,
od čijih se rogova ljušti tlo
na stomacima,
i gube se prsti kao čaure.

Čistota doma je u čađi jabuke
i njenog rasta,
postelja je atlas, buđenja su odsječna,
naučena odvojenost jezika i duše,
duše i ispljuvka.

Ponegdje, upadljivo, površina zatreperi na
ekranu
i sa zastavama otpočne drugo slano doba,
novo nasljedstvo.
Drži te naum i pričest isposnika.

U najavi je godina proplanaka, život sa
svrakama,
u gnijezdu su isparenja i trvenja,
prezreli komadi u posudama,
skupine migranata na kapijama,
hrabrosti u izdancima.

III

Ostavljam pjesmu, umjesto spoznaje,
danas je pupak tek ubran cvijet,
a pjesnik mladost za udomljavanje,
umjesto stabla nudim polje, preko granice
i vuneni džemper, za radost svitanja.

Ako odemo prije nego sagori snijeg,
ako stignemo prije nego se vrate predvodnici,
možda svod pokloni svoj odraz tijelu,
a govor postane ljubav, od laticе
draž.

IV

U građi tvog trupla
nakuplja se zaljubljenost, kao odanost misli
svijetu
pozdravljaš obraz, dok otkrivaš rast.

Gdje je taj podvig,
gdje je ta razboritost i silina,
koju objašnjavaš jednim postupkom,
kada se na brdima ukaže jato duše,
a onda se pod njegovim teretom otpusti sva
vlažnost
prvog sna i dolaska.

Na kraju, usamljenost nije poročna
niti porozna,
nedjelje su još uvijek važne,
a partneri se upoznaju u ružičnjaku,
u namjerama i izbavljenju,
njihove oči su šire od prostora,
njihov je poziv,
obznana i čvrstina.

RODOSLOVLJE

I

Sve se čini dosta prirodno,
sve putuje u željenom pravcu,
čuje se ljupkost utrnula
i tako se na osvrt ljeta ponovo dotiču iste volje
zubi,
pa se skidaju jakne, bez kragne i snoviđenja.

Ljubav je razmještena, valja joj prići
ispred svih, u zaletima,
da se opet kao za štrik uhvati čelo,
a ti ne znaš koje nam je stanje,
stanje naših pritoka
i zašto prže njihova svjetla,
kada na radost trave, Drina preda dušu u
jutrenje
i skrenu plivači, skrene ruka,
za rukom, kao rukavica,
jabuka u najlonu.

Maloprije je tako svoje prvo usijanje,
čovjek opjevao u dva zalogaja.

II

Sada,
kada te mirišem kao šnitu,
ništa mi osim pare ne ide iz grla,
a svukud bi da stignem,
samo da bude kao danas,
isto sjeme od istog pramena.

III

Crtice o nepovoljnosti, neugodnosti
naše pitome tromosti,
jednom tako kaplje dole,
niz oluk, u prvu koru,
od cigle izbija čisto polje
i mladić, što uranja u bazen,
kao otisak rodoslovlja,
tihog zatamnjenja.

IV

Četiri puta isti grad,
da se sastavi u žeđi, pa da ti bude lijepo,
taman za izlazak,
da se sinovi kao koplja rastave i pjenom
zaplove
i šta drugo, da otpočne te, osim usamljenika,
kad mu se, za svu vječnost zemljanu, pokažu

grudi,
a on tako primjetan i mokr, ostane da broji,
čeka nagon da obeća,
da sve je ovo poziv, u drugi raspon, dekadu
i da su golubovi vazda povod za tumačenje,
a ne sitna istina.

Moguće je da gradiš kuću,
u kojoj sam posve strpljiv da dovršim poruku,
kako ljudi dovršavaju dvorište,
u kojem nikad nije bilo poplava,
osim onih sa zjenicama
na limenci,
na mišićima glinenog boga.

V

Kako je danas dobro biti voljan,
da umjesto ručka postavi se velika postelja,
pod kojom grizu zreli borci, i dva tijela
mlijekom obojena.
Bolje je biti s tobom opružen, nego se ogledati
u betonskom izvoru,
koji sve ljubavnike nosi u isti žagor,
i svijetu ih na koljeno
postavlja.

VI

Jer mi jesmo opstali od cementa i žute grane
i kad nas šuma sebi lomi,
to su uvijek poznate čari,
od toga i da zaspiš,
ništa ti ne bude.

VII

Ja sam sin, što nije bio,
onda kada si ustao,
tražio sirup i povlačenje.

Ja sam sin, što ti je stao na pleća,
i tvrdim se pritiskom zalomio,
u prvo javljanje grotla.

Odakle dolazi sav tvoj zov,
tu i dalje puca
moja česma.

PREOBRAŽAJ SNIJEGA

I

Nakon tvojeg izlaska, svijet je formiran na
začelju,
rukopisi i posvete su suviše gusti,
nemaju boju, font, ni otisak.

U njih se unose prazna usta, škrti gvozdena
lutka,
po njima grabi dvadeset gumenih prstiju
i od njih prave spužve, polja,
prišivaju ih pod uši i zimske jorgane.

Opet su riječi tvoje pravo, da zamotaš me,
mora se vježbati, pričaš, mora se ljubiti,
kako drugačije na ovaj minus, ovu pokrajinu,
sva će tjelesnost našeg odricanja nabreknuti u
zrak,
nakon popodnevnog molitve i obraćanja snijega,
njegovog preobražaja i mudrosti.

U velikoj mladosti i opštenju sunca
postoji jedna trajna nerazumnost
i sklonost ka tumačenju,
tumačenju volje i pokajanja,
oduševljenje tokom praznika,

sporazuma poslije grljenja,
grljenja listova i odstranjivanja škrga.

Kada čovjek zavoli perjani potok
i oduzme čudu razlog za spas,
onda se olako poskidaju sva slova,
prizna im se vedrina, prodornost
i slast.

II

Pritisak na šake uklanja drhtavicu,
toplota je obećanje, na papiru.
Sjedim na tvom dušeku i razumijem
volju izdaha,
jednako koliko i ramena, koja se odaju,
iza borova.

Želim da ostanem van granica,
jednako koliko i u domovini,
želim da postaneš isto seosko sazvežđe,
i da nam lica šljašte od svakog narednog
utapanja
u zeleno more.

Pažljivo me čekaj, sada, kad pišem napamet
i zaboravljam, nasuprot gužve i vatrometa,
da su me takve ruke presjekle na platnu,
u prvom mlazu priznanja.

Mirno me čekaj, kada motrim na bubamare,
na ulazima,
posmrtnice na haustorima,
jedan od nas će progutati državu,
prepraviti poglavlje, rijetko epilog,
a sva ljepota našeg izostanka postaće
začaranost bića,
otpornost sjemenu i lakoći razaranja.

III

Volim da te pišem, prije nego se organizam
rascvjeta u crkvu,
a studen se nakupi posred leđa.

Neki mrazevi su vjerni ljubavnicima,
ovi od jutros tek postoje,
kao ukazanje,
gest pred zalazak planete,
način da sagori grad u nedorađenosti boga.

Kada pokrijemo kuću,
Zagreb biće tijesan,
da u njega stane opstojnost noći,
da sagleda ljubav, kao šupljinu rebra
i ispovijest spavača.

POLJUBAC

I

Juče su ljubili čovjeka, usred čela i tjemena
i na uvale ruku mu darivali zalihe
zrelog sumraka.

Poslije toga, ništa nije ostalo na papiru,
osim ofarbanih prstiju na stanici,
njegovih velikih obraza,
na kojima se može preslikati cijeli mart,
kad si me upoznao, dok sam rastao, u vodi,
kao morski jednorog na obodu svijeta
nakon prvog utapanja, večernjeg unosa,
što nas je spustio na tlo,
na kojem smo dalje tražili naše voljene,
da bi se ispostavilo da to zbilja jesmo mi,
a ne nekakvi izlozi i fotografije,
nas dvojica, prve bračne noći
i svakog sljedećeg zakona.

Ovo je muzika za uvod,
kada ga praviš duhom i vatrom
malog lava, ako je takav hodao betonom,
skoro kao smirajem planeta,
jestivih grudi i grive,
prosute na haubi ulice.

A ja ponovo mislim
odakle ti sve te drage pjesme
i kako ih više ne pogubiš.

II

Možemo ovako skupa, u iskon,
završiti knjigu i pustiti muhe,
u prvo micanje sunca,
pod stubištem smo, dva igrača,
što razlažu biljku na važne dijelove,
pitu od maka, dušu u foliju.

Otkud onda ovakvi rukopisi,
kada si objasnio svoje namjere
i rekao da sanjaš one što ne ljube zgrade,
samo drvo, baš to drvo ispred kuće
u sposobnosti jedne otvorene ljubavi,
kako je označio čuvar,
i svi sveci, svici,
njihovi sinovi, mladići.

Takvom pjesmom se dovršava vez,
dok se usnama obilježava dragost, a nikada
lovac,
od njega svi posrću, a dužnost mu je da uhvati,
zato te puštam, da govoriš, za oba muškarca
i četiri oka dvoglavog jarca,
on čeka, kako je i njegova ljepota dočekala

svako ljeto, od stotinu mrava.

III

Samo ti komponuj i pusti kosu na teren,
ovo je tvoj mali park i njegova jama,
samo ti piši i ne obaziri se na vojnike,
nema ih puno, pristigli su na česmu,
po svoje bukete i raskopane vrtove,
od kojih tvorevina još nije stalna,
kako je recimo stalna naša ljetna soba,
u bliskosti dva dana.

Samo ti crtaj, i neka to bude razlog
za nastavak, možda i opstanak,
pa kada potamne šume,
što ih upisujemo u sprovode,
otud će odjeknuti prvi procvat
i čuvena trava,
jer šta su tijela,
ako ne drob u predjelu osinjaka.

IV

Četiri dana avgusta su četiri sna svakog
mornara,
kada nisi u krevetu,
pa iza kamere izbija sva nasušna vječnost,
izrečena u preskočenim poglavljima

i svim ostalim zaglavljima
jednog postojanja.

Ležim na tvom trokutu trbuha i nogu,
pišeš, od ovoga mora nastati praznina,
koja ostavlja prostor građenju usijanja.

I kad nisi spreman, uvijek si razuman,
da pustiš slog da nađe svoj put,
pod pazuhom željeza,
od kojeg, u najtoplije sate, procuri koža
kao olovka.

V

Ako se poljubi lice na palubi, onda se vjetar
pretvori u zaštitni omotač.

Uveče, kada se završi zabava i razidu gosti,
skidamo košulje od grožđa.

Dugo se sastajemo, tanki i duboki,
drži nas široko, ugljeno dno.

U takvom jutru, i dalje izbija jasnoća,
poput presjeka stvarnosti,
u nečemu tečnom se nalazi dom.

VI

Kada se osloniš o rame onog koji ne spava,

mišić prepozna nutrinu kao ljupkost odbjeglog
sina,
njemu te dovode sve tvoje promisli,
naše ptice i razućenosti,
u njemu osjetiš noć, kao konačnicu pomirenja.

Sve što uslijedi,
novi je poljubac naše istovjetnosti,
formula osvjetljenja.

PRIZNANJE

I

Nema protesta ni blistavog svjetla,
dovoljno jakog da suzbije želju
da obgrlim te, kao zdjelu za voće,
čašu za vjenčanje.

Sva je volja žege noćas ista britkost
i spremnost na
gušenje.

II

Zemlja je planeta poniranja,
drvo je glatko,
tek potpora za zagrijavanje.

Mora se voljeti jače nego što talas rotira ribe,
možda se potom stijene usade u značenja kose
i obrva,
a zmija postane umiljata,
kao mačka pred ugriz,
kad slušaš kako njena drob prede,
onda preturaš po prstima,
svojim i drugim, toplijim,
po njihovim linijama i nositeljima.

I zaroniš u bazen kao glava
bez nauma,
da bude više sreće i više postanka,
dok se osunčana ruka sprema
u susret čovjeku i svojoj slabosti,
od koje dolina buja kao što grad nadima se,
ispočetka.

III

Tebi se krišom javljaju prvi borci,
umrli na zatvorenim ratištima, u dva sa dva,
ponovo dolaze, po svoje kore list,
nastanjuju se u prostorima,
od tvog znoja i korita,
a zatim se tako prosuti,
kao puževi, unose u pore
i rumena jutra.

Nemoj još da govoriš o njihovim planovima,
pusti da trbuh odmori, kao što su oči,
juče, pred javu,
pusti da duh kaže svoje,
kako kaže zub, zakopan u pogaču,
neka se mekoćom blagodat probije.

IV

Voli te tvoj grad i pod njim tvoja nagost,

vole te tijela, skinuta sa blatobrana
i sunca što putuju sobama,
kao okućnicama.

Vole te tvoja braća, umivena na cesti,
umirena na travi,
vole te tvoje crvene ptice,
uglavljene u bijele nabore,
vole te tvoja nepokorena brda,
na kojima spavaš stojeći,
sasvim slobodno,
i sasvim spremno.

Traže te ronioni i vatrogasci,
traže te isti oni od juče, zvone na vrata,
njihova prisutnost,
izuzetak je.

V

Peta je zemlja odmaka,
zemlja u kojoj živiš,
na rasponu nebodera i odrona,
u toj zemlji plivam tebi, i brzo se spremam,
da skupim vedrinu u postojanost.

Nešto pitomo bliži se sebi,
u ovim danima omamljenosti i proširenja,
u novim sastancima i hrabrostima,

u ovim ljubavima koje glođu gusjenice i
spavače,
u njima, neko drugi, u svojoj metafori,
razvija se.

ZNANOST

Neki ljudi imaju kožu sjajnu kao lim,
kao leptir što podnosi žile
u krilima,
a onda se sjeti svoje živosti
i mjeseca koji titra pod pamukom.

Neki ljudi zbilja liče na sve što je umaklo,
sve što nismo zadržali,
samo prosljedili dalje, otresli sa stola,
kao ruke kada padnu sa struka,
kada se prepuste komotnosti grada,
odu natrag svojem bijegu.

Neki ljudi idu dalje od nišana,
ne vidiš im oči, a ljubiš u zjenicu,
pucaš u sopstvo, zamoliš za oprost,
a dragi prijatelji pokupe pupoljke,
kasnije se smire stvari i sjećanja
i cijela se država regeneriše.

Životi pokraj rijeke i nisu tako golemi,
sve odiše tromašću,
razumom bez razmjera,
dok se upuštaš u promišljanja,
neko je već preskočio doručak,
zaboravio oprati posteljinu.

Neke ptice su suviše smjerne
da sagledaju svoje značenje
van suprotnosti, koja ih poništava.

Neki ljudi imaju lica kao plakati,
tvoje lice je podloga znanosti,
a tek znanost,
šta bi ona sa nama.

DEZERTERI

Vrijeme je da se smrt razlije kao jaje na oko,
da se obuhvati snaga kao ljupkost provincijske
jeseni,
vrijeme je da sagledaš svoje prizore van bijelih
oblina
na tijelu podignutog spomenika,
da odaš poljupce njemu, kojeg si sanjao još od
jutra,
umakao u čaj sa keksom.

I kad su se gušile naše naduvene glave,
gušila se raznolikost gladi,
ukletost ljudi umrljanih rijekom.

Vrijeme je da postanemo značajni,
kako su značajne životinjske oči
prilikom pada ili uboda najfinijim priborom na
planeti,
vrijeme je da me pogledaš baš kad sam na
peronu,
kada posmatram vozila
i nikad mi ništa nije dovoljno jasno,
osim da su šake vazda nepristupačne
i da se od njih ništa ne prima,
samo odnosi,
kao neuspjeli telefonski poziv,

prekid nasred ispovijesti,
naslov, u čistoti divljine istopolnog jezika.

Sve što se nekad pisalo, pisalo se za nas,
kao odbjegli djecu i zaljubljene dezertere,
sve što se ikad dogodilo
bile su napola protumačene izjave,
nakupina mladosti i nagona,
potreba za pogubljenjem.

GRAVITACIJE

Ruke su tek nastavak promisli,
prvog nestanka mjeseca
i noge koje naviru, jedne preko drugih,
postaju upijajuća masa
neophodnog muka.

Mi smo ljudi od potonuća,
dijelimo se po osobinama
i uvijek je sve onako kako izgleda,
niti su ovo naša sela,
niti smo pronašli pravi grad.

Želiš me odvesti kući,
pokazati mi svoje nacрте,
i dalje je toplo i suvo,
možemo još malo ostati ovdje,
nakon toga, sve što se bude dešavalo
dešavaće se isključivo nama
i mjesta od borova i šiblja
postaće zaklon od vatre,
krevet od kartona.

Kada se budemo prelivali u zrak,
kako to rade na filmskoj traci,
ostaće predmeti, možda i likovi,
koji će udarati jedan o drugog,

posve smireno i bez poriva,
a njihova trupla će proizvoditi mak i vodu
i tako stalno, do postanka svoda
u dupljama našeg ekosistema.

STVARI

Jedan je naslov potreban za nužnost pjesme,
sposobnost počinka,
jedno ružičasto nedjeljno jutro,
sažetak neba sa procvalim baštama
i prvi protok napetosti, nedosljednost ljeta,
nerazumnost u raspoloženjima riba,
što trbuhe okreću suncu ravno na jezik.

Jedan ujed komarca je važan za osjetljivost
prstiju,
njihovu vlažnost i trnilo u pet popodne,
kada se palac zalijepi na dušnik pripovjedača,
i udubine trbuha postanu
prepoznatljivost njegovog isijavanja,
jedan je naslov potreban za sadržaj želje
i domet njenog opstanka.

Kada podijelimo sve uloge i prologe,
ostanu i dalje neupotrebljiva lica,
koja trpe u svojoj uobičajenosti,
sve što ti pišem već je upisano, sklopljeno
i ostavljeno u geografiji
muških stvari,

a opet te stvari, naša su opomena i narječje.

ZAGREB

Neka to bude početak svih početaka,
bez prve riječi koja vodi na dno stomaka,
samo zjapeća usta, gola so naših kontura.

Neka to bude potraga svih najljepših potraga,
kada u travu, mladu i mokru,
tu istu travu umočiš glavu,
umjesto jednog tijela obznaniš još desetine
ružičastih maslačaka,
pa se preko obale spustiš,
do svojeg toplog konačišta,
baš tu, neka to bude ove jeseni
i da postoji još narednih sto.

Neka to bude pokret tvoje žudnje,
u kojoj se listaju cvjetovi i njihova savitljiva
žarišta,
neka prekriju Zagreb, parkove i pokrajine.
Da imaš još ovoliko, te iste želje za kasnije,
da te vode i pronalaze, kako zbilja misliš, da je
najbolje,
za sve ovo ovdje i tamo,
što u zemlji formira se.

Neka to bude početak svih završetaka, svih
stranica

koje su ostale bijele i nakon obećanja,
nakon rukopisa,
neka u tebi sagleda se zakon
od kojeg sve što je napuklo, oslobađa se,
tačno u onoliko dijelova u koliko stanu ova
slova
i dva grada, naslikana, jedan uz drugog.

Neka to bude kad te probudim,
tada ćeš gledati kroz prozor autobusa,
kako se razlažu svjetla graničnog prelaza
u jednu malu blistavost tvog odsustva.

Neka to bude ljubav ovog jutra,
u kojem se ništa ne razlikuje od ostatka,
osim sigurnosti prepoznavanja,
raspoređenosti četiri dlana.

Svaki dlan, za jednu misao o tijelima,
u kojima stanuju blagonakloni duhovi
naših navika.

PLOD

Ovdje raste jedno cijelo tijelo
od ploda odvojeno, skrobom nanizano,
ostaje u kući,
našoj kući tvoje skromne države.

Nekad ti kažem da pustiš da razdvoji se,
ta spužva od daske,
da samo pustiš jedan dan, da vidiš
kuda odlazi objekat tvoje šutnje.

Kad umjesto pitanja čuješ po prvi put
stvarni razlog
i prisvojiš mu pojašnjenje.

Ovo je veče kada si sasvim prizeman
u svojoj odsutnosti,
ovo je veče kad si baš dobro,
baš radno, baš živo,
načisto sa društvom i njihovim interesima.

Ovdje raste jedna cijela breskva,
njen sadržaj je tvoja šaka.
Kad zgusneš mišić, zarije se žila
u trbuh, kao raspelo.

Kao osa u svitanje.

PLAŽA

Jednom, na otoku od malog grada, često
uzanog
da postane bilo šta osim ono što jeste,
a to je prostor za ljubljenje,
desilo se da se dodirom rastvoriš u mrvu,
da odmoriš glavu na lokvanju
i da u prostoti svojeg izbora mudro dočekaš
jutro,
veliko kao najava za pokret
od kojeg će započeti riječ.

I tako jednom,
baš pred sam nadražaj zaljubljenosti,
otvorile su se šake
kao palube na ljepljivoj vodi.

Dočekale su te formacije tijela
u njegovoj nepristrasnosti i ljepoti,
pa je pljuvačka urastala u kožu,
ušećerenu kao lubenica,
u suživot sa usnama,
raspuklim na pravim dijelovima atlasa,
u kojem su naše zemlje i dalje dva polja
iste ostavštine.

PLAŽA II

Tako kao ti,
tako je otvorena ova plaža,
od njene teksture sastoji se
cijela mapa planete na koju dolazimo,
svako u svojem pravcu,
razobličavanjima.
Tako kao ti, tako gledam,
na sjedinjenje tla i šećera.

U tebi se savijam
i zaboravljam da je trideset plus,
godina ili stepeni, zapadno od polja
u koje si ušao,
preduzeo sve mjere,
objavio utiske i zaključke,
na kraju treće dekade jula,
tu, gdje su te odveli da se vratiš,
gdje sam te vidio da pratiš,
tu, gdje se sve od bliskosti
postavilo na isti talas,
istu boju i suton posljednjeg grada,
u središte samog glasa,
u kojeg sve samo proniklo je.

KUĆA

Ponekad usred tropskog dana
pomislim kako mogu svašta
od tvojih ruku,
čije prisustvo traži rješenje,
produžetak jutra,
jedan ugodan doček večeri,
pjesmu za čekanje,
prinos srca na pjenu
ili posve drugačiji zimski cvijet.

Onda se premetnu ideje o vremenu,
u kojem je težina zagrljaja
najlakša mjera za odmor,
najprivrženija riječ za obećanje,
snaga, od koje žive male rastegljive ptice,
na zaglavljima.

Njima ne odmiče sezona,
ljetu se ne završava,
samo primiruje
na određene intervale.

Sve je ovo zbog svijeta,
zbog istovjetnosti naše topline,
sve je ovo zbog prostora,
u kojima volimo, velikodušno,

kao prikladna nepogoda
na kraju avgusta,
dok nas okuplja, zbijene,
na tački i zarezu.

Ponekad usred tropskog dana
pomislim kako mogu svašta
od tvojih ruku,
načiniti jednu kuću, pokraj plaže,
njen crijep i uzvišenje.

MJESTA U KOJIMA NISI

Što je jedno nedostajanje u prilik avgustovskog
dana,
što su njegovi pojmovi,
za nas koji uvijek govorimo o stanju definicija,
u kojima se ne odigravaju odlasci,
velike važnosti i zgrade,
u koje unosimo sve ono što ne sagori,
tako da je ovaj dan
još uvijek sunčev odrezak,
njegovo svojstvo i udvaranje.

Što su sva mjesta u kojima nisi,
uvjerenja da se ljubavlj
sve nadoknađuje,
da je kilometraž samo odnos razmjera
naše punoće
dok se rasprostiremo šetalištem i oblastima,
dok putujemo u susret prolazima
što stalno čekaju neopterećeni
i propuštaju sve one prije i poslije nas,
njihove posvete i opomene,
nepročitane poruke,
pisma, koja konstantno pristižu,
brojeve i brojeve i brojeve.

Što je jedno nedostajanje večeras

i sve sobe u kojima nisam,
sve zgrade što gore kao reklame,
svako tvoje Dobro jutro,
Hej i Laku noć.

SUSRET

Hoćemo da se raspoznamo,
da zađemo jedan u drugog,
poput zvečarki
i da se u nama sliva mlijeko,
kao velika zaraza,
od koje se sela ne mogu saprati,
niti se čist oblak može pred nama
ubrati.

Hoćemo da se pokrijemo travama,
u livadi da se rastrgnemo,
pa da nas kao najhrabrije vode na prvu liniju,
da kuhinjske zidove
ukrase našim kalendarima,
hoćemo da se budimo u plodovoj vodi,
da nam bude lijepo,
da spavamo u svilenom krdu božje samoće,
hoćemo da ljubimo svijet zakona i satiranja,
da se prospemo njemu,
umireni i mazni.

Možemo da se vidimo,
kako idemo konjima i entitetima,
kako se, sitniji od cimeta, grlimo,
omraženi od zajedništva,
naše poroznosti i vrline.

Vladan Šipovac rođen je 1987. u Banovićima, BiH. Diplomirao je na Katedri za Anglistiku na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Istočnom Sarajevu. Objavljivao poeziju u raznim časopisima, zbornicima i na književnim portalima regiona.

Dobitnik je prve nagrade 43. Ratkovićevih večeri poezije za pjesnike do 27. godina. Autor zbirke poezije *Koža u kojoj ne živim* JU Ratkovićeve večeri poezije, Bijelo Polje 2014.

ISBN 978-86-902194-4-5

27x46